

„Hvem er I, med Forlov?“

„Et Menneske, der misunder dig, . . . en af Verdens Slaver, der forgæves kæmper for at slide Trællelænken af sig. En stakkels Vildfarende er jeg, der her for dig gør Bod, fordi han en Gang lyttede til Menneskenes daarlige Tale og troede at gøre godt mod dine Lige ved at ville berøve dem deres eneste Eje, Fattigdommen, Sjælens Frigjorthed, Evighedens Afglans her paa Jorden, som der staar skrevet. — Og saa byder jeg dig da for tredje Gang: Guds Fred! Gaa ind i dit Hus og lov Herren! Men glem saa heller ikke at bede for dem, der ikke er saa lykkelige at have faaet Plads ved Himmeriges Porttærskel! . . . Bed for mig, Trine!“

Han rakte hende Haanden.

Et hæsligt Smil spillede et Øjeblik om hendes tykke Læber.

Han er gal, tænkte hun.

Dog var der Noget i hans Væsen, i hans milde Blik, i denne bedende fremstrakte Haand, som hun i Længden ikke modstod.

Tøvende og halvt uvilligt gav hun ham tilsidst sin grove Næve.